

Η συνέχεια της «Νέας Ισημερίας» ενεργοποιείται με αφορμή τον επανεντοπισμό του ενδημικού φυτού, Μικρομέρια της Ακρόπολης. Ένα είδος που θεωρούνταν ανύπαρκτο για πολλά χρόνια, αναγεννάται, φύεται και νοηματοδοτεί την εικαστική σκέψη του Γιώργου Πανταζή, συμπράττοντας με τους: Χάρη Κοντοσφύρη, Χρήστο Σκούρτη, Ηλία Μπαρκαλή.

Τι αποκαλύπτεται από τον νέο ορίζοντα μετά την θυσιαστική πράξη; Επιβεβαιώνεται η προσδοκία επιβίωσης της θυσίας; Η μοναδική απεικόνιση του φυτού *Micromeria Acroplitana*, αυτόφωτη και κεντρικά τοποθετημένη στη ζωγραφική επιφάνεια, από τον Ηλία Μπαρκαλή, μοιάζει με ιερή εικόνα, που στέκεται ανάμεσα στο πλήθος των αναθηματικά νατουραλιστικών εικόνων του Γιώργου Πανταζή, ως υπόνοια της ιερής αναγέννησης και υπενθύμιση της αναγκαιότητας της φύσης. Η προσήλωση του Γιώργου Πανταζή στην απεικόνιση της φύσης αποτελεί μια μελετημένη στάση, η οποία του επιτρέπει να προσδώσει διάρκεια στο στιγμιαίο, με σκοπό την διερεύνηση συμβολικών συστημάτων, για την αναζήτηση μιας γενικής, κοινωνιολογικής θεωρίας της τέχνης.

Ροές λουλουδιών παρασέρνουν το θεατή μέσα στο χώρο της γκαλερί, που πλέον έχει μεταμορφωθεί με διανυσματικό τρόπο σε ένα ιδιότυπο οικοσύστημα. Τα άνθη, αποτελώντας το αναπαραγωγικό όργανο των φυτών (γέννηση), αλλά και δυνητικά με το μαρασμό τους νεκρή ύλη, τροφή για τους αποικοδομητές (θάνατος), αποκτούν το ρόλο - κλειδί μέσα σε αυτό το οικοσύστημα. Το άνοιγμά τους αναπαριστά την ανάπτυξη της φανερωμένης πλάσης, σηματοδοτώντας τον συνεχή κύκλο της ανανέωσης. Για την αναζωογόνηση της φύσης είναι απαραίτητη η ενέργεια, η οποία προέρχεται από τους αβιοτικούς παράγοντες, στην περίπτωση αυτού του οικοσυστήματος, το φως. Ηλιακές πινελιές θρέφουν τα άνθη του Γιώργου Πανταζή, και δημιουργούν ένα κεντρικό φως, σαν παλμό που βάζει τάξη στο χάος, με αποτέλεσμα την άνθιση, την ορατή εκδήλωση του άπλαστου κόσμου, την έκφανση των αόρατων δυνάμεων. Η παρουσία των καραμελο-ανθρώπων του Χρίστου Σκούρτη, επιβεβαιώνει τη δύναμη και τη δεσποτεία του χρόνου. Οι ανθρωπομορφές θα υποκύψουν στο χρόνο και με το πέρας αυτού θα λιώσουν, επιστρέφοντας στην αρχική τους υλικότητα. Έτσι, με μάλλον ειρωνική διάθεση, σχολιάζεται η υπεραξία που προσπαθεί να συσσωρεύσει ο άνθρωπος επιβαρύνοντας, και πολλές φορές, αγνοώντας τη φύση, δίχως να αντιλαμβάνεται τις συνέπειες των πράξεών του, μήτε την αποδοχή της παθητικής αρχής που διέπει τη φύση. Αυτήν τη συνθήκη αφουγκράζονται οι ψυχοπομποί σκύλοι του Χάρη Κοντοσφύρη, στεκόμενοι μπροστά από την επιφάνεια υδάτων, πεδίο αντανάκλασης της ουράνιας σφαίρας, προσπαθώντας να ερμηνεύσουν την περιορισμένη εικόνα του σύμπαντος που συλλαμβάνουν. Καταναλωτές αυτού του

οικοσυστήματος είναι οι θεατές, οι οποίοι τρέφονται από τις εικόνες αυτού του βοτανικού κήπου σε σμίκρυνση, δοκιμάζοντας την αίσθηση ενός ανακτημένου παραδείσου που δεν θα μαραθεί ποτέ. Καταφέρνουν οι ενεργειακές σχέσεις που προκύπτουν μεταξύ των όντων που βιώνουν αυτό οικοσύστημα, να διατηρήσουν την ισορροπία; Ή εσκεμμένα την ανατρέπουν ώστε να αναβιώσουν την αγωνία και την ελπίδα κατά την προσπάθεια επίτευξής της;

Η Μικρομέρια γίνεται μια αναλογία στην οποία μπορεί κανείς να εντοπίσει τα *μέρη* ενός *μικρού* σε κλίμακα σχήματος και να τα αντιστοιχίσει σε ένα άλλο, μεγαλύτερης κλίμακας, κρατώντας όμως ταυτόχρονα και την έννοια της μοναδικότητας. Με βάση αυτήν τη σκέψη, ακολουθώντας το σχήμα της άνθισης του φυτού ως μια εξωστρεφή ενέργεια, μπορεί κανείς, για παράδειγμα, να μεταπηδήσει σε εκείνο που σε οδηγεί έως την Μικρομέρια, τα πλακόστρωτα του Δημήτρη Πικιώνη. Σχεδιασμένα με τρόπο ήρεμο, ταπεινό και ταυτόχρονα σύνθετο, ο δημιουργός τους, πλέον ενταγμένος στο αναλογικό σχήμα της Μικρομέριας, αποδεικνύει, ακολουθώντας την παράδοση των πραγμάτων που δημιουργούνται μέσα από τη χρεία, το πώς επιτυγχάνεται μια αρχετυπική αρμονία σε ένα σημείο – μνημείο, με οικουμενική σημασία. Κάπως έτσι, στο άνθος του φυτού, διενεργείται η μετάβαση από το παγκόσμιο στο ατομικό, και αντίστροφα. Ο Γιώργος Πανταζής, προτείνει την εστίαση σε ένα μοναδικό είδος της φύσης, που κατάφερε να επιβιώσει χάρις στη μεταφορά του σπόρου του από τα μυρμήγκια, για να δημιουργήσει κομμάτι - κομμάτι αλλά και συνολικά, το τοπικό και το υπέρ - τοπικό σχήμα του κόσμου, που επιβιώνει χάρις στην θυσία του *σώματος* που αναγεννά το *πνεύμα*.

*Δαμιανού Γεωργία,
Εικαστικός-Μουσειολόγος*